

THE DEFENDER

Ο ΑΜΥΝΤΙΚΟΣ

Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΜΕ ΤΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΠΩΛΗΘΕΝΤΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

ΑΝΑ ΗΥΑΝΓ

ΚΑΛΙΔΑΡΙΩΣ

PLAYLIST

- ♥ **Natural**
Imagine Dragons
- ♥ **Crush**
Jennifer Paige
- ♥ **Baby Boy**
Beyoncé ft. Sean Paul
- ♥ **Dangerous**
Limi
- ♥ **Eyes Don't Lie**
Isabel LaRosa
- ♥ **Feels**
Kiiara
- ♥ **Breathless**
The Corrs
- ♥ **Finally Found You**
Enrique Iglesias ft. Sammy Adams
- ♥ **Ruin My Life**
Zara Larsson
- ♥ **Talk That Talk**
Rihanna
- ♥ **Digital Get Down**
*NSYNC

♥ **Here Without You**
3 Doors Down

♥ **Photographs**
Rihanna

♥ **Meet Me Halfway**
Black Eyed Peas

♥ **Hanging By A Moment**
Lifehouse

♥ **Clarity**
Zedd ft. Foxes

ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΥ

Αυτό το μυθιστόρημα περιλαμβάνει ερωτικές σκηνές, τολμηρό λεξιλόγιο, περιγραφές βίας και θίγει θέματα που ίσως θεωρηθούν ευαίσθητα από αναγνώστες ή αναγνώστριες.

Για μια αναλυτική περιγραφή (στα αγγλικά),
σαρώστε το παρακάτω QR code:

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Κάποιες λεπτομέρειες σχετικά με το πρόγραμμα της Πρέμιερ Λιγκ και του Τσάμπιονς Λιγκ έχουν τροποποιηθεί για να εξυπηρετηθεί η αφήγηση.

Με εξαίρεση τις ομάδες που έχουν επινοηθεί από τη συγγραφέα, όλες οι υπόλοιπες αναφέρονται με το όνομα της πόλης, όχι με την επίσημη ονομασία τους (π.χ. Μαδρίτη αντί Ρεάλ Μαδρίτης· Μάντσεστερ αντί Μάντσεστερ Γιουνάιτεντ ή Μάντσεστερ Σίτι).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΒΙΝΣΕΝΤ

ΠΡΟΣ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΜΟΥ, ΠΟΥΘΕΝΑ ΣΤΗΝ ΠΑΜΠΙ ΔΕΝ είδα να αναγράφεται σε κάποια πινακίδα ξεκάθαρα ότι *Δεν Επιτρέπονται τα Γουρουνάκια-μινιατούρες*. Ο ιδιοκτήτης απαγόρευε αυστηρά τις κάμερες και τους καβγάδες, αλλά πού να ξέρω αν ίσχυε το ίδιο και για τα αξιολάτρευτα γουρουνάκια; Δεν υπήρχε ούτε μία σχετική προειδοποίηση, ώσπου είδε τον Τρούφα στην αγκαλιά μου και άρχισε να ωρύεται «για λόγους υγιεινής».

Κάτι που ήταν λίγο ειρωνικό, αν σκεφτείς ότι η παμπ ονομαζόταν *Angry Boar*, δηλαδή «Οργισμένο Αγριογούρουνο». Θα περίμενε κανείς λίγο περισσότερη κατανόηση στο θέμα των χοίρων.

«Δεν φταις εσύ», είπα στο γουρουνάκι-μινιατούρα, που είχε κουρνιαστεί στην αγκαλιά μου. «Ο Μακ δεν συμπαθεί κανένα ζωντανό πλάσμα, ούτε άνθρωπο ούτε ζω. Άσε που βάζω στοίχημα ότι είσαι πιο καθαρό από τους περισσότερους θαμώνες εδώ μέσα».

Ο Τρούφας συμφώνησε με ένα ρουθούνισμα.

«Ωραία θα περάσουμε στη μεγάλη βραδιά μας», μουρμούρισε ο Αντίλ. «Κερδίσαμε το πρώτο ματς κόντρα στη Χόλτσεστερ αυτή τη σεζόν» –ένα αναμενόμενο κύμα γιουχαϊσμάτων ξέσπασε στην αναφορά του μεγάλου αντιπάλου μας– «και, αντί να πανηγυρίζουμε, έχουμε ξεμείνει στην απέξω. Κυριολεκτικά».

Η ομάδα μου είχε συγκεντρωθεί στο πεζοδρόμιο έξω από την παμπ και προσπαθούσαμε να αποφασίσουμε τι θα κάνουμε. Προς το παρόν είχαμε συμφωνήσει μόνο στο εξής: τα γουρουνάκια ήταν γλυκούλικά και οι κανόνες της παμπ μια μαλακία και μισή.

«Και ποιος φταίει γι' αυτό; Είπα στον Ντιμπού να μη φέρει τον Τρούφα». Ο Στίβενς έδειξε προς το μέρος μου. «Είναι το δικό μου κατοικίδιο, αλλά ο αρχηγούλης μας από δω αποφάσισε να το κάνει μασκότης της ομάδας».

«Τα προνόμια του αρχηγού», είπα και χαμογέλασα. «Μπορώ να κάνω μασκότης της ομάδας όποιον θέλω, άρα πρόσεξε τα λόγια σου, γιατί μπορεί να καταλήξεις να φοράς στολή αντί για τη φανέλα σου στον αγώνα της επόμενης εβδομάδας».

Οι προηγούμενες αποδοκιμασίες μετατράπηκαν σε γέλια και φιλικά πειράγματα. Οι κορυφές των αυτιών του Στίβενς κοκκίνισαν, αλλά ήξερα ότι δεν θα θυμώσει.

Έκανα πλάκα. Ήμουν ο αρχηγός της Μπλάκασλ, μιας από τις κορυφαίες ομάδες της Πρέμιερ Λιγκ, και ο ρόλος μου περιλάμβανε πολλά πράγματα –να εμπυχνώνω, να λειτουργώ ως μεσάζοντας μεταξύ της διοίκησης και των παικτών, να φροντίζω ώστε αυτοί οι Νεάντερταλ να μην μπλέκουν σε μπελάδες, τόσο εντός όσο και εκτός αποδυτηρίων– αλλά δεν περιλάμβανε αποφάσεις για τις μασκότης μας, τουλάχιστον όχι επίσημα.

Ανεπίσημα ωστόσο είχα την εξουσία να ανακηρύξω τιμημένη μασκότης μας το κατοικίδιο οποιουδήποτε παίκτη. Σήμερα

αυτή η τιμή ανήκε στον Τρούφα, το πιο όμορφο γουρουνάκι στον κόσμο.

«Καλά, καλά. Φτάνει με το γουρούνι», είπε ο Αντίλ. «Πού θα πάμε να το γιορτάσουμε; Στο σπίτι σου; Σε κάποια άλλη παμπ; Στο Νεον;»

«Τι λέτε για το Legends;» Ο Άσερ αναφερόταν σε ένα διάσημο αμερικάνικο sports bar, του οποίου το παράρτημα στο Λονδίνο ήταν εξίσου δημοφιλές με αυτό της Νέας Υόρκης. «Γνωρίζω τον ιδιοκτήτη. Θα μας βρει άνετα μια πριβέ αίθουσα τελευταία στιγμή».

«Συμφωνώ με το Legends. Διαφωνώ με την πριβέ αίθουσα», είπε ο Στίβενς. Μην το πάρετε στραβά, παιδιά, αλλά δεν έχω σκοπό να περάσω όλο μου το βράδυ με μαντράχαλους. Προτιμώ να γνωρίσω καμιά κοπέλα».

«Και να τη γνωρίσεις, δεν θα ξέρεις τι να κάνεις μαζί της», αντιγύρισε ο Αντίλ.

«Δεν κοιτάς τα μούτρα σου... Εσύ πότε βγήκες τελευταία φορά ραντεβού;»

«Αν θες να ξέρεις...»

Μια ειδοποίηση στο κινητό μου απέσπασε την προσοχή μου από την ανόητη διαφωνία τους.

ΜΕΡΑ (Μην καλέσεις)

Γαμώτο. Ήταν μεσάνυχτα, που σήμαινε ότι ήταν πλέον 3 Οκτωβρίου. Η ΜΕΡΑ.

Με την ένταση και το άγχος πριν από το ματς με τη Χόλτσεστερ, και μετά με τον ενθουσιασμό της νίκης, το είχα σχεδόν ξεχάσει.

Το στομάχι μου σφίχτηκε και η όποια διάθεσή μου να συνεχίσουμε τους εορτασμούς εξανεμίστηκε.

Πριν από πέντε χρόνια είχα βάλει μια ετήσια υπενθύμιση στο κινητό μου. Ήταν μια πράξη μαζοχισμού, αν σκεφτείς ότι

δεν μπορούσα να κάνω τίποτα γι' αυτό – όχι χωρίς να πληγώσω τους ανθρώπους που αγαπούσα. Εξού και η σημείωση «Μην καλέσω».

Όσοσο χρειάζομαι την απόδειξη ότι υπήρχε. Ότι, αν ήθελα, μπορούσα να κάνω κάτι γι' αυτό. Το ερώτημα ήταν... ήθελα όντως;

Ο Τρούφας έσκουξε απαλά. *Σκατά*. Είχα σφίξει το κακόμοιρο πλασματάκι τόσο πολύ με το ένα χέρι, που προσπαθούσε να απελευθερωθεί.

«Συγγνώμη, φιλαράκο». Κράτησα πιο απαλά τον Τρούφα, αλλά ο κόμπος στον λαιμό μου παρέμεινε.

Θα ήταν τόσο εύκολο. Είχα αποθηκευμένες όλες τις πληροφορίες στο κινητό μου. Το μόνο που είχα να κάνω ήταν...

«Ντιμπούά, είσαι μέσα;» Η φωνή του Άσερ διέκοψε τη δίνη των σκέψεών μου.

Σήκωσα απότομα το κεφάλι μου. «Τι;»

«Για το Legends. Είσαι μέσα;»

«Χμ». Προσπάθησα να αγνοήσω το βουητό στα αυτιά μου και να σκεφτώ. Ήταν παράξενο πώς μια τοσηδά υπενθύμιση μπορούσε να αλλάξει εντελώς τη διάθεσή μου. «Μπα. Πηγαίνετε εσείς. Εγώ θα γυρίσω σπίτι».

Ο Άσερ συνοφρυώθηκε. «Είσαι καλά; Φαίνεσαι λίγο χλωμός».

«Μια χαρά. Απλώς κουρασμένος. Μάλλον τα 'παιξα ξαφνικά».

Ο Άσερ δεν φάνηκε να πείθεται. «Μη μου πεις ότι είσαι έτοιμος να πάθεις καμιά καρδιακή προσβολή ή τίποτα τέτοιο. Η Σκάρλετ δεν θα μου το συγχωρούσε ποτέ αν σε άφηνα να πεθάνεις στη μέση του δρόμου».

Χαμογέλασα αμυδρά. Εκτός από κορυφαίος επιθετικός της ομάδας μας, ο Άσερ ήταν ζευγάρι με την αδελφή μου, τη Σκάρλετ.

Κάποτε είχαμε μια φοβερή κόντρα μεταξύ μας, αλλά τελικά αναγκαστήκαμε να συμφιλιωθούμε, όταν πήρε μεταγραφή στην Μπλάκασλ από τη Χόλτσεστερ και άρχισε να βγαίνει με την αδελφή μου. Ήμουν πεπεισμένος ότι η Σκάρλετ ώρες ώρες τον χρησιμοποιούσε για να με παρακολουθεί, γιατί, ε, ήταν η αδελφή μου, και οι αδελφές είναι περίεργες παντού και πάντα.

«Σου υπόσχομαι ότι δεν πρόκειται να πέσω κάτω ξερός». Έδωσα απρόθυμα τον Τρούφα στον Στίβενς. Θα τον υιοθετούσα για το Σαββατοκύριακο, αλλά τον είχα ήδη «απαγάγει» από τους γονείς του Στίβενς νωρίτερα, όταν τους έφερε να γνωρίσουν την ομάδα. «Θα τα πούμε τη Δευτέρα. Εντάξει; Καλά να περάσετε στο Legends».

Ακουστήκαν διαμαρτυρίες και καλοπροαίρετα παράπονα ότι τους εγκατέλειπα, αλλά αυτό δεν με εμπόδισε να σταματήσω το επόμενο ταξί.

Βούλιαξα στο πίσω κάθισμα και είπα στον οδηγό τη διεύθυνσή μου. Ευτυχώς δεν με αναγνώρισε ή ήταν πολύ διακριτικός, γιατί απλώς έβαλε μπρος χωρίς να πει κάτι.

Η ΜΕΡΑ (Μην καλέσεις)

Έτριψα το πρόσωπό μου. Δεν μπορούσα να αποδιώξω την υπενθύμιση από το μυαλό μου και μισούσα το πόσο με επηρέαζε μετά από τόσα χρόνια. Και κυρίως μισούσα *τον εαυτό μου* που επέτρεπα να με επηρεάζει.

Το κινητό μου δονήθηκε. Τινάχτηκα και η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει επικίνδυνα γρήγορα. Ήταν εντελώς απίθανο. Ωστόσο μήπως;... Όχι. Ήταν απλώς η Σκάρλετ.

Έτριψα ξανά το πρόσωπό μου και πήρα μια βαθιά ανάσα προτού απαντήσω.

«Το σήκωσες». Μπορούσα να διακρίνω την έκπληξή της, παρότι στο βάθος ακούγονταν γέλια και κάτι σαν φορηγό που έκανε όπισθεν. «Νόμιζα ότι θα ήσουν ακόμη έξω με την ομάδα».

«Μπα». Προσπάθησα να ακουστώ άνετος. «Πήγαν στο Legends, αλλά ήμουν άκεφος, οπότε γυρίζω σπίτι».

«Από πότε απορρίπτεις ευκαιρίες για διασκέδαση;»

«Από τότε που δεν είμαι πια είκοσι ενός».

«Έλα τώρα. Μην παριστάνεις ότι έχεις ωριμάσει *τόσο πολύ*, όταν το καλοκαίρι πέρασες δύο εβδομάδες στην Ίμπιζα».

«Ει. Δεν ξέρεις τι έκανα στην Ίμπιζα. Οπότε μη βγάζεις αυθαίρετα συμπεράσματα».

«Όλοι ξέρουν τι έκανες, Βίνσεντ. Το έγγραφαν οι κουτσομπολίστικες εφημερίδες».

«Ναι, γιατί αυτές οι εφημερίδες φημίζονται για την ακρίβεια όσων γράφουν...»

Η Σκάρλετ κάγχασε, αλλά η φωνή της μαλάκωσε όταν έκανε την επόμενη ερώτηση. «Πώς είσαι;»

Οι ώμοι μου σφίχτηκαν. Φυσικά. *Γι' αυτό* με είχε πάρει τηλέφωνο. Ήταν ο μόνος άνθρωπος στον κόσμο που γνώριζε την εμμονή μου με τη συγκεκριμένη μέρα.

«Μια χαρά!» είπα ψέματα. «Δεν το σκέφτηκα σχεδόν καθόλου. Μου απέσπασε την προσοχή ο σημερινός αγώνας».

Προς τιμήν της, δεν σχολίασε το εξόφθαλμο ψέμα μου. Δεν νομίζω ότι περίμενε να της πω την αλήθεια. Ήθελε απλώς να μου υπενθυμίσει πως μπορούσα να στραφώ σ' εκείνη, αν τυχόν με έπαιρνε από κάτω.

«Μπράβο», είπε. «Αν με χρειαστείς, είμαι εδώ».

«Το ξέρω, αδελφούλα. Σ' αγαπώ».

«Κι εγώ, βλαμμένο».

Χαμογέλασα με τον οικείο χαιρετισμό της, αλλά η έκφρασή μου σοβάρειψε μόλις κλείσαμε. Μακάρι να έμοιαζα περισσότερο με τη Σκάρλετ σε αυτά τα πράγματα. Δεν έδινε δεκάρα για τη δική της εκδοχή της 3ης Οκτωβρίου, ενώ εγώ... Εγώ πάθαινα εμμονή μια δυο φορές τον χρόνο.

Επιτέλους έφτασα σπίτι. Πλήρωσα τον οδηγό και βγήκα έξω από το όχημα, με τα βήματά μου να τρίζουν στα χαλίκια.

Πολλοί παίκτες προτιμούσαν να μένουν σε προάστια του Λονδίνου, για να έχουν πιο πολλή άπλα και ιδιωτικότητα, αλλά εγώ είχα επιλέξει ένα σπιτάκι οπίτι πέντε υπνοδωματίων στην καρδιά της πόλης. Με την πολλή ησυχία, τρύπωναν στο μυαλό μου ανεπιθύμητες σκέψεις.

Έφτασα στην καγκελόπορτα και ήμουν έτοιμος να πληκτρολογήσω τον κωδικό ασφαλείας, όταν αντιλήφθηκα μια ανεπαίσθητη κίνηση. Ανατρίχιασα ολόκληρος.

Η καγκελόπορτα ήταν ήδη ανοιχτή.

Κουνήθηκε ελαφρά από το βραδινό αεράκι, μια κίνηση τόσο αμυδρή, που δεν θα την είχα αντιληφθεί αν δεν στεκόμουν τόσο κοντά. Ένα απαλό τρίξιμο έσκισε τη σιωπή.

Νόμιζα ότι είχα κλειδώσει το πρωί φεύγοντας, αλλά μπορεί να με γελούσε η μνήμη μου. Το σύστημα ασφαλείας θα με είχε ειδοποιήσει αν είχε προσπαθήσει κάποιος να διαρρήξει το σπιτί. Έτσι δεν είναι;

Μπήκα στον μπροστινό κήπο και κλείδωσα καλά την καγκελόπορτα πίσω μου. Βάδισα προς την είσοδο με κομμένη την ανάσα, έπιασα το πόμολο και το γύρισα.

Η πόρτα δεν άνοιξε.

Ξεφύσησα ανακουφισμένος. Τελικά μάλλον θα είχα ξεχάσει να κλειδώσω την καγκελόπορτα το πρωί.

Μόλις μπήκα μέσα, άνοιξα τα φώτα και αναρωτήθηκα αν θα έβλεπα τηλεόραση ή θα έπαιζα κανένα βιντεοπαιχνίδι πριν πέσω για ύπνο. Ήμουν πολύ τοιτωμένος για να αποκοιμηθώ αμέσως και ήθελα να κάνω κάτι για να ξεχαστώ.

Πέταξα τα κλειδιά μου στο ρηχό πατάκι δίπλα στην πόρτα και ενώ ήμουν έτοιμος να πάω στο δωμάτιο ψυχαγωγίας, αντιλήφθηκα κάτι παράξενο για δεύτερη φορά το ίδιο βράδυ.

Δίπλα στο πατάκι ήταν τοποθετημένο ένα μικρό κουτί. Ήταν τυλιγμένο με καφέ χαρτί και δεμένο με μια κόκκινη κορδέλα. Δεν είδα κάποιο σημάδιμα – τίποτα που να αποκα-

Πρέπει να ακολουθεί τους κανόνες του παιχνιδιού, αλλά, για χάρη της, θα τα τίναζε όλα στον αέρα.

Ο Βίνσεντ Ντιμπούά είναι αρχηγός κορυφαίας ποδοσφαιρικής ομάδας και ένας από τους πιο ακριβοπληρωμένους παίκτες.
Τα έχει όλα.

Όμως η δόξα κρύβει κινδύνους και κάπως έτσι βρίσκεται μπλεγμένος σε ένα εφιαλτικό σενάριο – να συγκατοικεί με την Μπρούκλιν, την κόρη του προπονητή του, ενώ γνωρίζει πολύ καλά ότι δεν θα μπορέσει να αντισταθεί στον πειρασμό. Όταν, μάλιστα, αυτή η συγκατοίκηση οδηγεί σε ένα στοίχημα που τον φέρνει ακόμα πιο κοντά της, ο Βίνσεντ συνειδητοποιεί ότι την έχει πατήσει άσχημα.

Παρά την εκρηκτική χημεία τους, μια σχέση ανάμεσα στον αρχηγό της ομάδας και την κόρη του προπονητή είναι καταδικασμένα, σωστά;

 **εκδόσεις
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ**

www.klidarithmos.gr

ISBN 978-960-645-880-4

9 789606 458804